

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726732324688.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

13. Paa St. Mikkels Dag.

Nr. 68.

Mel. Af Høyheden oprunden er etc.

O søde GUD! din naades magt,
Som du, før verdens grund blev lagt,
Saa evig fast har grundet,
At jeg nu ved din Aand og Søn
Til livets krands saa tryk og kiøn
En himmel-vey har fundet,
Gjør mig
Trøstig,
Til at træde,
Fuld af glæde,
Fra min smerte,
Hart og nær ind til dit hierte.

2. Dog det er endnu ikke nok,
At du dig selv mod satans flok
For os saa vældig setter,
At du i kierlighedens glød
Ved Sønnens egen aand og død
Vor trang og byrde letter,
Din lyst,
Dit bryst

*

—

— * — — —
— * — 186

Os at eye
Og at pleye,
Gjør at dine
Himmels-fyrster ere mine.

3. Dit engle-koor, som stedse kand
I u-ophørlig glædes brand
Dit blide ansigt skue,
Som staaer for thronen idelig,
Og til din ære viser sig
Saa fyrig som en lue,
De maae
Og staae
Os til rede,
Os at lede,
Os at bære,
Og fortrolig hos os være.

4. Din glands, som paa dem Straaler ned
Af Guddommens fuldkommenhed
Og majestætisk rige,
Har dem i saadan glæde sat
Og kierlighedens brynde, at
De aldrig fra dig vige,

Bø y du
Vor hu
Ligeledes,
At vi kedes
Ved den kolde
Verden, og til dig os holde.

5. Den store flok i himlens sal,
Det tusind, tusind, tusind tal

*
—

* — — —
— 187

Af engle-hær og skifter,
I deres skjønhed, glands og pragt
Forenede af gandske magt
Til himmelske bedrifter,
Seer nok
GUds flok,
Hvor de ere
GUd saa kiere,
Dog i fare,
Derfor vil de dem forsvare.

6. Saa skiøtte vi slet intet om,
At satans hele rige kom,
Og vilde os forfærde,
Vi har i HErrens engle-hær,
Som er os nat og dag saa nær,
En mægtig vold og gierde,
Lad de
Mørke
Aander grue
Ved at skue
Vores hvile,
Fuld af engle-spyd og pile.

7. Slet intet kand opholde dem,
De fare ubehindret frem,
Som luftens stærke vinde,
Igiennem al hans modstand gaaer
De i en hast, som ild i blaar,
Al mørkheds magt maa svinde.
Hvad vil
Da til

*
—

* — — —
— 188

Dette rige
Satan sige,
Eller gielde
Mod en hær saa stor af vælde.

8. Ach vilde jordens himmel-slægt
Kun driste paa GUds varetægt,
Og frygte ingen farer.
O! Christen siel! kun vel til freds,
Du gaaer jo tryk og allesteds
Blant lysets englers skarer,
Som sig
Villig
Til os vender,

Og paa hænder
Altid bære.
Hvo vil da bedrøvet være?

9. Dog maae vi gaae i lysets trin,
Og flye det bare falske skin,
GUds englers vey betræde,
Ved synden krænkes dette sind,
Hvo paa GUds frygt vil legge vind,
Kand alle engler glæde.
Den mand,
Som kand
GUd behage,
Hand kand drage
Engle-hænder
Efter sig, hvor hand sig vender.

10. Vi ønske i GUds rige jo
I deres selskabs lyst at boe,

*

* 189

Og dennem liig at blive,
Velan saa maae vi ligne dem,
At GUd os ret er angenem,
End ogsaa her i live,
At vi
Og i
GUd at tiene
Os forene,
Og bevise
Al vor konst hans navn at prise.

11. Saa vil de søge vores gavn,
Og bære os som børn i favn,
Vor skade aldrig taale,
De mørke aandens vid og kunst
Skal svinde som en damp og dunst
For deres glands og straale,
Var hand,
Satan,
End saa modig,
De skal blodig
Ham bortvise,
Og os skaffe roe og lise.

12. Naar vi i fare sikre gaae,
Da give de os at forstaae,
Hvordan vi kand undvige,
Er ingen ven saa god og kier,
At hand i nøden er os nær,
De vil os aldrig svige,
Og om
Der kom
End saa mange
Os at fange

* 190

Sorte drager,
HErrens engler dem forjager.

13. De gaae for os i kamp og striid,
Naar satan bruger al sin fiid,

Vor krop og siel at skiende,
De vaage hos os dag og nat,
Og kalde os Guds egen skat.
Ja, naar vort liv har ende,
Da er
Strax der
Engler rede,
Os at lede
Vel saa blide
Ind at staae hos Lammets side.

14. Des skee dig priis af gandske magt,
O GUD! som os din engle-vagt
Saa gjerne vilde unde,
Vi vilde, mens vi vandre her,
I saadan yndig engle-færd
Dig prise hvad vi kunde,
Til vi
Og i
Himmerige
Engle-lige
Frisk tilhaabe
Hellig, hellig, hellig raabe.

*

—

— — —

*
— 191

Nr. 69.

Du, dievel! skal den glæde ey
Af JEsu lemmer høre,
At du dem til din falske vey
Fra JEsu skulde føre,
GUD var dig ikke nok,
Du med din sorte flok,
Din løgn og egenhed
Dig fra vor HERRe sleed,
Vi ville hos ham blive.

2. Du, o du mord-forgiftig aand!
Som mange engle-skarer
Har koblet ind i dine baand
Og sorte affalds-snarer,
Du drogst dem listig ind
I dit forventte sind
Fra deres fyrste-magt,
Til skændsel og foragt
Fra lyset nu forstødte.

3. Hvad har du, hvad har de med dig
For eders møye fanden,
Du est med dem saa ynkelig
Med mørkheds lenker bunden,
Du har din glæde, naar
Du seer det ilde gaer,

GUds ville, evig god,
Du altid staaer imod,
I synden er din hvile.

4. Os arme mennesker du har
Med syndens lenker bundet,

*
—

— — —
*
— 192

Og alt det gode, i os var,
Er derved plat forsvundet.
Al jammer, vee og skam,
Det er din egen kram,
Af sæden, du har strød,
Er verdens synd og død,
Du est al ondskabs kilde.

5. Den jammer blev os meer end stor,
Den synd, som du har stiftet,
At alle folk paa denne jord
Er dermed plat forgiftet,
Det arme hierte, som
Var HErrrens helligdom,
Der slaaer du op din telt,
Der ligger du til feldt
Mod GUD og alt hans rige.

6. Skiønt du nu havde os i aag,
Hvoraf al verden trykkes,
Da skal dit snilde anslag dog
Dig aldrig mere lykkes,
Dit raad, der var saa stort,
Har GUD til intet giort,
Er du end snild og klog,
Her har vi skriftens bog,
Den gjør os dig for kloge.

7. Du bruger baade magt og sviig,
Snart viser dine tænder,
Snart er du lysens engel liig
For dem dig ikke kiender,
Du skrekker os med nød,
Synd, helvede og død,
Snart er du faur og fiin,
Og skenker sødest viin
Af verdens lyst og glæde.

4,4: *plat*] fuldstændig. - 4,6: *kram*] hvad man drager rundt med og falbyder (ordet i ældre tid fælleskøn).
- 6,5:] *plan*. - 7,3: 2. Kor. 11,14.

193

8. Men GUD ved ordets klare glands
Oplyser vore sinde,
At du vort arme sind og sands
Ey mere skal forblinde,
Guds ord vi har dertil,
Som vi og følge vil,
At lyses til et sted
Hvor du os skal i fred
Til evig tiid vel lade.

9. De fodspor af din løve-fod
Vi alt for mange kiender,
Vi veed saa vel dit bittre mod,

Hvor sledsk du dig end vender,
Din søde venskabs smil
Er dødens visse piil,
Du lover store ting,
Men giver dødens sting
Og evig helved-plager.

10. Vor JEsus over os nu staaer,
Og fred og frelse lyser,
Trods! at du rører os et haar,
Hvor heftig du end fnyser,
Thi JEsus ned har lagt
Al satans vold og magt,
prøv al den konst du veed,
Vor JEsus slaaer dig ned,
Med al din list og vælde.

11. Tag med dig al din helved-svarm,
Og slaa til begge sider,
Med os er HErrens stærke arm,
Vor JEsus for os strider.

*
—

— — —
* — 194

Hand ændrer vores sind,
Og tager hiertet ind,
Den deel du stoler paa,
Vort hiertes mørke vraa,
Oplyser hand med naade.

12. Er nogen tryg paa syndens vey,
Ham kand du overvinde,
Ham kand du gjøre lad og fey,
Ham tage fast og binde,
Hvo verden end har kier,
Maa falde for dit sverd,
Den dovne christen-flok,
Som ey vil stride nok,
Dem kand du let bestrikke.

13. Men hvo, der følger frisk og fri,
Som ordet ham ledsager,
Og altid ad den snevre stie
Fra verdens lyster drager,
I troen trofast staaer,
Den falske lyst forsmaaer,
Og al sin agt har sat
Til himlen dag og nat,
Den skal du ey forføre.

14. O JEsu! som est kommen, at
Forstyrre satans rige,
Hielp, at vi aldrig dag og nat
Fra ordets vey e vige,
Og gjør os alle frie
Fra satans tyrannie,
Vær hos os, hvor vi gaae,
Staa med os, naar vi slaae,
Og lad os altid vinde.

*
—

— — —
* — 195

